

Een mooie boom

Jordi Lammers

‘Het maakte niet uit hoe je doet’ zei de leider van de groep, ‘zolang ze maar uit die boom komt.’

De man die tegenover Peter stond was de enige houthakker die een rood hesje droeg, de anderen hadden allemaal een gele aan. Daarnaast was hij een stuk smaller en kleiner dan de rest.

‘Het spijt me’, zei Peter, ‘maar ze luistert net zo slecht naar mij als naar jou.’

Ze keken naar boven, naar Simone die vanochtend in de beuk voor haar huis was geklommen en de rest van de dag op een brede tak was blijven zitten. Peter kende haar goed genoeg om te weten dat ze niet zomaar naar beneden zou komen. Een tijd geleden had een journalist haar tijdens een hongerstaking gevraagd hoe ze het volhoudt om dagen niets te eten. Ze had indringend in de camera gekeken en gezegd dat protest geen tijd kent. Je moet net zo lang wachten tot je tegenstander het opgeeft, ook als je daar zelf onder moet lijden.

Peter diepte zijn mobiel uit zijn broekzak. Drie uur. Anke en hij hadden allang in hun vakantiehuisje kunnen zijn.

‘Kom op Simone’, zei Peter, ‘zo gaan we de meisjes niet bij je achterlaten.’

Er klonk een gebedsomroep door de wijk, een schel geluid, alsof iemand door een metalen blikje schreeuwde. Een van de houthakkers imiteerde de klanken waarna de rest in lachen uitbarstte. Behalve de leider leek het niemand iets te schelen of de boom gekapt zou worden. Betaald kregen ze toch wel.

Peter keek naar de auto. Vanochtend, bij het inpakken, had het allemaal zo simpel geleken. Ze zouden even koffiedrinken bij Simone en daarna met een gerust hart verder rijden naar hun vakantiehuisje. De meisjes zouden misschien een beetje huilen bij het afscheid maar stiekem ook wel blij zijn dat ze een weekend bij tante Simone zouden logeren. Ze wisten precies wat dat betekende: uitslapen, brood bakken, bessen plukken, stofjes kopen en zelf kleren maken. Dingen die ze thuis zelden deden.

‘Kom op’, herhaalde Peter, ‘Anke en ik hebben ons zo op dit weekend verheugd. Ons plezier is je toch ook iets waard?’

‘Natuurlijk is dat me iets waard’, antwoordde Simone hees.

‘Maar zeker niet genoeg om naar beneden te komen?’

‘Sorry. Je weet dat ik hier blijf zitten tot ze weg zijn.’

Onderweg naar de auto schopte Peter een steentje weg. Een weekend in bed liggen, series kijken, vrijen, was dat nou teveel

gevraagd? In plaats daarvan zouden ze de komende dagen alles moeten doen om de meisjes bezig te houden. Ze zouden prinsessenfilms moeten kijken. Ze zouden mee moeten spelen met twister. Misschien zou hij zelfs een middag door moeten brengen op een plastic stoeltje in een speelpaleis, net als de vorige keer, toen de meisjes hem om de tien minuten uit zijn boek haalden met de vraag of hij mee kwam spelen.

‘En?’ vroeg Anke toen hij in de auto plaatsnam. Haar blik verried dat ze het antwoord al wist.

Peter klikte zijn gordel in het slot en keek naar achter, naar de meisjes die met hun hoofd tegen het raam in slaap waren gevallen. In de blonde haren van de jongste zat de plastic vlinder die Simone haar de vorige keer gegeven had. Het ware mooie kinderen.

‘We gaan een druk weekend tegemoet.’

Peter startte de auto en reed de straat uit, richting het winkelcentrum waar ze wat broodjes zouden kopen voor onderweg. Daar aangekomen zag hij drie jongens op een bankje voor de supermarkt zitten. Ze deden weinig, alleen staren, bedreven staren, aan de zonnebloempitten op de stoep te zien was dit hun vaste hangplek. Toen een van de jongens doorhad dat Peter naar hem keek, stak hij zijn middelvinger op. Peter draaide zijn hoofd snel de andere kant op. Hier woonde zijn zus. In deze wijk was ze met al haar idealen terecht

gekomen.

Anke legde haar hand op Peters bovenbeen en kneep er zachtjes in.

‘Het is niet jouw schuld dat ze dit doet.’

‘Ik weet het niet. Ze klimt niet voor haar lol in de boom.’

‘Ze is een volwassen vrouw. Ze kan zelf haar keuzes maken.’

‘Dan nog. Wat voor broer ben ik eigenlijk?’

Als antwoord op die vraag trapte Peter zo hard op de rem dat de meisjes ervan wakker schrokken.

‘Wat doe jij nou?’ vroeg de jongste boos.

‘Geen idee.’

Peter maakte een flinke draai naar achteren en reed sneller dan het voorgeschreven tempo terug naar de straat waar ze vandaan kwamen. Eenmaal uit de auto voelde hij een energie die hij al een ruime tijd niet meer gevoeld had. Het was wel zijn zus die in de boom was geklommen. Zijn zus! Met grote passen liep hij naar de man in het rode hesje en vroeg: ‘Waarom moet die boom eigenlijk weg? Het is een mooie boom. Ik kan me niet voorstellen dat iemand er last van heeft.’

Met een verveelde blik nam de man een hap van zijn appel. Hij liet zijn kaken langzaam op en neer gaan en peuterde met zijn wijsvinger de restjes uit zijn tanden. Een mooie boom. Iets beters kon hij niet verzinnen.

‘Luister’ zei de man ‘ze heeft vijf minuten om naar beneden te komen, anders bel ik de politie.’

‘De politie!’ riep Peter en hij gooide zijn armen de lucht in, ‘doe maar!’

Inmiddels waren de andere houthakkers achter de man in het rode hesje gaan staan. Peter maakte de bovenste knoopjes van zijn overhemd los. De hitte, de verschrikkelijke hitte. Toen een van de bouwvakkers een stap naar voren deed, besloot Simone in actie te komen.

‘Ik kom al, ik kom al’ riep ze terwijl ze behendig naar beneden klauterde. Met een sprong belandde ze op de stoep, precies tussen Peter en de mannen in. Op de achterkant van haar broek zat een donkergroene vlek. Ze strekte haar benen en keek de houthakkers uitdagend aan.

‘Wat staan jullie daar nog? Zaag die boom om.’

Nadat ze Peter een knuffel had gegeven, keek ze naar haar voeten als een kind dat iets kapot heeft gemaakt.

‘Ik had niet verwacht dat je terug zou komen.’

‘Ach’, zei Peter en hij zag de meisjes naar hun tante rennen. Simone zakte door haar knieën om de jongste de lucht in te tillen, met de oudste deed ze een handshake die ze de vorige keer uit hun hoofd hadden geleerd.

‘Kom’, zei Simone toen ze klaar waren, ‘ik ben jullie iets lekkers verschuldigd.’

In de woonkamer begonnen de meisjes meteen met de poes te spelen. Peter en Anke dronken een kop gemberthee en gaven Simone nog een keer alle instructies voor het weekend, wie wanneer welke pillen in moest nemen en hoe laat ze de meisjes naar bed moest sturen. Daarna gaven ze de meisjes een knuffel.

‘Fijn dat ze hier in goede handen zijn’, zei Peter voordat hij in de auto stapte.

‘Stuur maar wat foto’s van de zee’, zei Simone, ‘zullen ze leuk vinden.’

Toen ze de straat hadden verlaten, trok Anke haar sokken uit en legde ze haar voeten op het dashboard. Al zolang Peter haar kende droeg ze in de zomer blauwe enkelsokjes. Als ze die uit de kast pakte, kon het seizoen beginnen.

‘Dat deed je goed vanmiddag. Heel geloofwaardig.’

Peters glimlachte. Hij hield van haar toontje, van de liefdevolle manier waarop ze hem belachelijk maakte

‘Vond je?’

‘Absoluut. Die mannen stonden te trillen op hun benen.’

Langzaam, alsof ze alle tijd van de wereld hadden, reed hij de wijk uit, langs de rijtjeshuizen die oranje kleurden, voorbij de voortuintjes

met de winkelwagens en oude, beschimmelde matrassen. Het was een warme dag en het zou alleen maar warmer worden. De meisjes zouden het hele weekend buiten kunnen spelen.

<http://jordiilammers.tumblr.com>

www.beroepseer.nl